

LES IMMIGRACIONS

Jordi Vilalta

Josep Fatjó

Gent de fora d'Espanya no començarien a venir fins a finals de segle XX, en canvi les immigracions d'Espanya a Catalunya, ja havien començat molt abans, fins i tot a mitjans segle XIX sobretot de Múrcia.

Podem determinar tres causes principals que són el motor de les migracions: per causes de guerra o socials, degut a factors climàtics (cada vegada més) i per causes econòmiques sobretot degut a la fam i la pobresa en general.

La primera onada d'immigració va ser a primers de segle XX quan es va crear La Maquinista Terrestre y Marítima on es fabricaven totes les màquines de tren d'Espanya. Aquesta empresa (avui centre comercial La Maquinista), va donar feina a moltíssima gent vinguda de fora de Catalunya. Això va provocar que tots els nouvinguts, s'instal·lessin en barraques al llarg del litoral barceloní: Sant Andreu, Badalona i Barcelona. Més de 177.000 persones ocupaven aquest espai que va durar fins a finals del segle XX just quan es va fer "neteja" del litoral per les Olimpíades del 92.

La segona onada d'immigració va ser passada la guerra civil espanyola. El "bum" de la construcció i la creació de molts llocs de treball en la indústria, va fer que molta gent d'arreu del territori espanyol, vinguessin a Catalunya a millorar el seu nivell de vida, donat que la majoria d'immigrants procedien de llocs d'una pobresa extrema. Aquí van poder refer les seves vides i, poc a poc, fer venir la família i tenir una llar digna i un treball. Va ser al llarg dels anys 50 i 60 que es van crear els barris de El Camp de la Bota, el Barri "Pequín", el Barri Parapeto i molts altres, tots ells a la riba del riu Besòs i el litoral barceloní i badaloní. Molts d'aquests barris havien crescut sense cap mena de serveis. No hi havia metge, no hi havia escoles ni biblioteca ni centres de dia. Van ser les reivindicacions obreres les que, al llarg del temps i a còpia de molts patiments, van aconseguir pal·liar totes aquestes mancances.

Molts d'aquest immigrants, abans de tenir un habitatge en algun d'aquests barris, havien viscut en barraques i rellogats. Els rellogats, compartien una habitació, més malament que bé, així com lavabo i cuina.

Les jornades de treball eren inacabables. Més de dotze hores de feina per un sou que gairebé no donava per mantenir tota la família.

Ja cap als anys 60, es van crear nous barris suburbials. La dictadura del general Franco aprofitava esdeveniments o desastres naturals per la creació d'aquests nous barris, per exemple el barri de Sant Roc, es va crear a rel de les inundacions de l'any 62. El barri de La Paz, es va crear a rel de la celebració dels "25 años de paz" que el règim franquista celebrava el final de la guerra civil espanyola. El barri de El Congrés, es va fer a rel de la celebració del Congrés Eucarístic que es va fer a Barcelona.

L'escriptor Paco Candel anomenava a tots aquests barris *donde la Ciudad pierde su nombre*.